

FARSKÝ LIST

7.september – 13.september 2026, číslo 661

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Pred 29 rokmi, 5. septembra 1997, zomrela vo veku 87 rokov svätá Matka Tereza, zakladateľka Kongregácie Misionárov lásky. V sobotu 5. septembra si Cirkev pripomína jej liturgickú spomienku. Rehoľníčka albánskeho pôvodu zasvätila svoj život službe najchudobnejším, chorým, opusteným a umierajúcim. Za svoju nezištnú službu získala v roku 1979 Nobelovu cenu za mier. Pápež Ján Pavol II. ju 19. októbra 2003 blahorečil a pápež František ju 4. septembra 2016 vyhlásil za svätú. Matka Tereza, vlastným menom Agnes Gonxhe Bojaxhiu, sa narodila 26. augusta 1910 v Skopje v albánskej rodine. V roku 1928 vstúpila k loretským sestrám v írskom Dubline a prijala rehoľné meno Terézia podľa svätej Terézie z Lisieux. V roku 1929 odišla do Indie, kde pôsobila ako učiteľka v Kalkate. Počas cesty vlakom do Darjeelingu v roku 1946 prežila, ako neskôr opisala, osobitné vnútorné volanie venovať sa tým najchudobnejším. V roku 1950 bola v Kalkate schválená nová kongregácia Misionárov lásky, ktorá sa postupne rozšírila do mnohých krajín sveta.

Matka Tereza sa stala známou predovšetkým službou ľuďom žijúcim na okraji spoločnosti. Misionárky lásky sa starali o chorých, umierajúcich, ľudí bez domova, opustené deti a ďalších núdznych. Kongregácia postupne otvorila svoje domy v Ázii, Európe, Afrike, Amerike i v ďalších častiach sveta. V roku 1979 Matka Tereza získala Nobelovu cenu za mier. Napriek vysokému veku a zdravotným problémom až do posledných rokov svojho života cestovala a podporovala rozvoj služby Misionárov lásky. Zomrela 5. septembra 1997 v Kalkate. Jej pohreb sa stal významnou udalosťou, na ktorej sa zúčastnili predstavitelia Indie i ďalších krajín a desaťtisíce ľudí. Pri

príležitosti jej kanonizácie pápež František pripomenul, že Matka Tereza bola „veľkodušnou rozdávatelkou Božieho milosrdenstva“ a svojím životom ukázala, že „jediným kritériom nášho konania je nezištná láska“. Liturgická spomienka svätej Matky Terezy z Kalkaty sa v Katolíckej cirkvi slávi každý rok 5. septembra.

Prvý ročník udeľovania Sheen Awards, ktoré pripomínajú odkaz amerického arcibiskupa Fultona J. Sheena, sa uskutoční 25. septembra v Peorii v štáte Illinois.

Podujatie organizuje Nadácia arcibiskupa Fultona J. Sheena a jeho cieľom je každoročne oceňovať osobnosti, ktoré prostredníctvom médií, evanjelizácie, misijnej činnosti či liturgie pokračujú v Sheenovom úsilí prinášať Kristovo posolstvo súčasnému svetu. Medzi hlavnými hosťami bude biskup diecézy Winona-Rochester Robert Barron, zakladateľ evanjelizačného projektu Word on Fire. Do Peorie príde aj herec Jonathan Roumie, ktorý stvárňuje Ježiša v seriáli The Chosen. Roumie označil Sheenovu schopnosť oslovovať široké publikum prostredníctvom televízie za inšpiráciu pre svoju vlastnú prácu. Účast' na slávnostnom večere potvrdil aj apoštolský nuncius v Spojených štátoch amerických arcibiskup Gabriele Caccia. Medzi ďalšími hosťami budú riaditeľ Pápežských misijných diel v USA Mons. Roger Landry, herec, producent a režisér David Henrie či katolícka autorka Katie Prejean McGradyová. Fulton J. Sheen (1895 – 1979) patril k priekopníkom využívania moderných médií na hlásanie kresťanskej viery. Prostredníctvom rozhlasových a neskôr televíznych programov oslovoval milióny ľudí a zrozumiteľným spôsobom približoval katolícku vieru, pričom sa

venoval aj spoločenským a morálnym otázkam. Blahorečený bude 24. septembra v St. Louis. Beatifikačnej svätej omši bude v mene pápeža Leva XIV. predsedáť kardinál Luis Antonio Tagle, pro-prefekt Dikastéria pre evanjelizáciu.

Parížsky arcibiskup: Konvertiti prežívajú hmatateľnú Božiu prítomnosť

„Nečakal som, že sekularizácia vo Francúzsku zájde až tak ďaleko. Pán nám však dáva znamenia. Obrátenie dospelých je svedectvom toho, že uprostred tejto sekularizácie Boh prehovára k ľudským srdciam,“ hovorí parížsky arcibiskup tri týždne pred cestou pápeža Leva XIV. do Francúzska. Priznáva, že viera novopokrstených na neho silne pôsobí:

„Niekedy prežívajú hmatateľnú prítomnosť Pána, akoby ich v určitom okamihu života zasiahol blesk.“ Arcibiskup Laurent Ulrich stojí na čele parížskej arcidiecézy štyri roky. Budúci pondelok oslávi 75. narodeniny. V rozhovore pre týždenník Famille Chrétienne poukazuje na zmeny, ku ktorým vo Francúzsku došlo počas jeho kňazského života. „Dôsledky sekularizácie dnes dosiahli rozmery, ktoré som si v čase svojej kňazskej vysviacky v roku 1979 nedokázal predstaviť. Tento proces už vtedy prebiehal, ale nedal sa porovnať s tým, s čím sa stretávame dnes. Katolicizmus zostával uznávanou inštitúciou, do kostola sa chodilo spontánne.“

Obrátenia sú znamením

Arcibiskup Ulrich nedokáže povedať, čo spôsobilo obrovskú vlnu sekularizácie vo Francúzsku. Sústreďuje sa na to, čo sa teraz deje vo francúzskej Cirkvi – na nečakanú vlnu obrátení, najmä medzi mladými ľuďmi. Ukazuje sa, že evanjelium prehovára k ľudskému srdcu v každej dobe, aj uprostred sekularizácie, ktorá vo Francúzsku panuje. Človek si zrazu uvedomí, že to, čo mu svet ponúka, už nestačí. „Vidíme ľudí, ktorí prežívajú inú, nečakanú skúsenosť. Hoci to nevedie k návratu počtu veriacich na pôvodnú úroveň, je to znamenie, že Boh sa nikdy nevzdáva, že vždy pôsobí, aby k nám prehováral,“ hovorí arcibiskup Ulrich.

Prežívanie Božej prítomnosti

Zdôrazňuje, že aj on sám je ohromený vierou novopokrstených. „Keď čítam listy katechumenov, vidím, že niekedy prežívajú hmatateľnú prítomnosť Pána, akoby ich v určitom okamihu života zasiahol blesk. Ja sám som oproti tomu nemal veľa fyzických zážitkov Jeho prítomnosti... Skôr sa stotožňujem s Jakubovým snom: ‚Naozaj je Pán na tomto mieste a ja som to nevedel‘ (Gn 28, 16). Sú takí, ktorí ho vnímajú veľmi konkrétnym spôsobom; ja ho nachádzam v načúvaní jeho slovu. Jeho hĺbka ma mnohokrát dojala a niekedy ma dokonca priviedla do rozpakov. Jeho slovo vo mne vždy vzbudzuje radosť,“ hovorí parížsky arcibiskup.

Oživenie vo farnostiach

Zdôrazňuje, že vlnu obrátení sprevádza aj misijné oživenie vo farnostiach. V rámci programu Paris Prospective Paroisses 2035 farské tímy určujú najnaliehavejšie misijné potreby vo svojom bezprostrednom okolí. Objavujú oblasti, ktoré sú skutočnou „zemou nikoho“, teda miesta, kam sa evanjelium nedostáva. „Farnosti sa do tohto projektu zapájajú oveľa viac, ako sme očakávali,“ hovorí parížsky arcibiskup.

Pápež má autoritu, pretože dôveruje Bohu

V súvislosti s blížiacou sa apoštolskou cestou poukazuje arcibiskup Ulrich na osobitnú autoritu, ktorej sa teší Lev XIV. Na otázku, z čoho vyplýva, cituje Žalm 20: „Sila jedných je vo vozoch, sila druhých v koňoch, ale naša sila je v mene Pána, nášho Boha.“ Podľa parížskeho metropolitu vyplýva pápežova autorita z dôvery vlozenej v Boha, „pretože vieme, že jeho slovo môže dosiahnuť tam, kam on chce. Lev XIV. sa riadi práve touto vierou a vždy podľa nej žije. Pápež hovorí to, čo považuje za správne. Mocní tohto sveta si to pri pohľade na pápeža dokonale uvedomujú. Cítia, že nemá zmysel stavať sa mu na odpor. Načúvajú jeho slovám, či už ich nasledujú, alebo nie, ale počujú ich. Je to slovo, ktoré preniká do svedomia,“ ubezpečuje arcibiskup Ulrich.

Katechéza Svätého Otca Leva XIV.: Cirkev v naúčvaní a v službe svetu

Drahí bratia a sestry, dobrý deň a vitajte! Dnešným stretnutím začíname uvažovať o pastorálnej konštitúcii *Gaudium et spes*, ktorou chcel Druhý vatikánsky koncil prehĺbiť základnú tému, a to vzťah Cirkvi k súčasnému svetu. Svätý Ján XXIII. už vo svojom inauguračnom prejave z 11. októbra 1962 vyjadril nesúhlas s „prorokmi pohromy“, ktorí „hoci sú naplnení náboženskou horlivosťou [...], tvrdia, že naša doba je v porovnaní s minulými storočiami oveľa horšia; a zachádzajú až tak ďaleko, že sa správajú, akoby sa nemali čo naučiť z histórie“ (Prejav *Gaudet Mater Ecclesia*, 11. október 1962, 4.2). Odtiaľ vyplýva úloha zverená koncilovým otcom: „V súčasnom stave ľudských udalostí, v ktorom sa zdá, že ľudstvo vstupuje do nového poriadku vecí, treba skôr vidieť tajomné plány Božej prozreteľnosti, ktoré sa postupne naplňajú prostredníctvom ľudského konania, a to často nad rámec ich očakávaní, a múdro usporadúvajú všetko, aj nepriaznivé ľudské udalosti, pre dobro Cirkvi“ (*Gaudet Mater Ecclesia*, 4.4). O tri roky neskôr vyhlásenie *Gaudium et spes* uznalo v tomto rozlišovaní podstatný prvok povahy Cirkvi a opísalo jej pastoračný charakter ako konštitutívny: odtiaľ pochádza označenie „pastorálna konštitúcia“. Nejde o naivný optimizmus, ale o obnovenú vernosť Kristovmu tajomstvu, ktorý sa vtelením rozhodol zdieľať náš život: „sa vo všetkom musel pripodobniť bratom“ (Hebr 2, 17; porov. 4, 15) a vzal na seba následky hriechu, zomrel „ako výkupné za všetkých“ (1 Tim 2, 6). Toto zdieľanie s ľudstvom je cestou, ktorú Kristus žiada od Cirkvi; preto sa koncilová konštitúcia *Gaudium et spes* začína vyhlásením, že Cirkev vníma ako svoje vlastné „radosti a nádeje, žalosti a úzkosti ľudí dnešných čias, najmä chudobných a všetkých, ktorí trpia“ (GS 1).

Toto zdieľanie nás vyzýva, aby sme sa vymanili z akejkolvek pasivity a ľahostajnosti voči udalostiam, ktoré sa dejú, voči dejinám a životu

ľudí, najmä voči rýchlym a hlbokým zmenám, ktoré dnes prežívame. Nemôžeme zostať nezainteresovanými divákmi, naopak, musíme načúvať srdcom, nechať sa osloviť a zapojiť. S Kristom a posilnení silou jeho Ducha sú veriaci povolani prevziať zodpovednosť za ťažkosti svojich bratov a sestier, najmä tých, ktorí sú utláčaní nespravodlivosťou, diskrimináciou a násilím. Ved' len prostredníctvom spoločného prežívania a angažovanosti je možné dospieť k primeraným odpovediam, vždy posilnení istotou, že „utrpenia tohoto času nie sú hodny porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť“ (Rim 8, 18). V tomto zmysle blízkosť k ľudstvu otvára priestor pre hlbšie chápanie udalostí i samotného Zjavenia a v tej istej perspektíve dokument *Gaudium et spes* pripomína „ustavičnú povinnosť Cirkvi skúmať znamenia čias a vysvetľovať ich vo svetle evanjelia“ (GS 4). Táto koncilová konštitúcia teda vyzvala Cirkev k neustálemu úsiliu o obrátenie, aby svedčila o tom, že ju nevedú „nijaké pozemské ambície“, ale „usiluje sa len o jedno: pod vedením Ducha Tešiteľa pokračovať v diele samého Krista, ktorý prišiel na svet, aby vydal svedectvo o pravde, aby priniesol spásu, a nie odsúdenie, aby slúžil, a nie aby si dal posluhovať“ (GS 3). V skutočnosti nejde o čisto morálne ustanovenie. Pápež František nám pripomenul, že pre Cirkev „voľba pre chudobných je teologickou kategóriou skôr než kultúrnou, sociologickou, politickou alebo filozofickou. [...] Sme povolani objavovať v nich Krista, prepožičať im hlas na pomoc v ich problémoch, ale aj byť ich priateľmi, počúvať ich, chápať ich a prijať tajomnú múdrosť, ktorú nám Boh chce dať ich prostredníctvom“ (Apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 198). Kresťanské zdieľanie nás zaväzuje prevziať zodpovednosť za skutočnosť a tiež odhaľovať protirečenia, ktoré charakterizujú osobný a spoločenský život súčasného sveta: napríklad vedecký a technologický pokrok, ktorý ponúka stále nové možnosti, avšak len pre niektorých, a ktorý človek nie vždy dokáže „uviesť do svojich

služieb“; alebo jasnejšie poznanie „zákonov spoločenského života“, sprevádzané však neistotami „ohľadom smerovania, ktoré by sa im malo udeliť“; alebo tiež väčšia dostupnosť „bohatstva, možností a ekonomickej moci“, ktorá však, žiaľ, dnes rovnako ako v čase koncilu, zanecháva „veľkú časť obyvateľov sveta [...] stále sužovanú hladom a biedou“ (GS 4); alebo spoločné uvedomenie si, že je v stávke budúcnosť planéty, a zároveň neschopnosť vzdať sa sebeckého konzumu a ilúzie, že vojna je účinnou cestou k budovaniu mieru. V dobe poznačenej hlbokými zmenami, z ktorých vyplývajú znepokojujúce nerovnováhy,

je Cirkev povolaná slúžiť človeku, načúvať a prijímať najhlbšie otázky jeho srdca a túžby, ktoré v ňom prebývajú, a ukazovať, že Kristus je „kľúčom, stredobodom a cieľom celých ľudských dejín“ (GS 10). Preto sa v Cirkvi na každej úrovni a v každej dobe má uskutočňovať milosrdná kenóza Krista, ktorý „sa nepridŕžal svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, [...] stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“ (Flp 2, 6 – 8). Drahí bratia a sestry, nech sú radosť a nádej – gaudium et spes – charakteristickými črtami Cirkvi, ktorá zvestuje a svedčí o evanjeliu a približuje sa ženám a mužom našej doby.

	Čičava	Komárany	Memík
Po	<i>Predprazdnenstvo Narodenia presvätej Bohorodičky</i>		
7.9.	18.00 +Emília (r.Stašková)		
Ut	Narodenie našej presvätej Vládkyne, Bohorodičky Márie, Vždy Panny		Odporúčaný sviatok Myrovanie
8.9.	17.30 *za farnosť	19.00	16.00
St	<i>Svätí a spravodliví Pánovi predkovia Joachim a Anna</i>		
9.9.	18.00 +Mária, Bartolomej (r.Janočková) Moleben k presv. Bohorodičke		
Št	<i>Sväté mučenice Ménodora, Métrodora a Nymfodora</i>		
10.9.	18.00 Akatist k presvätej Bohorodičke		16.30 +Mária, Ján (r.Pavučková) +pan.
Pi	<i>Naša prepodobná matka Teodora Alexandrijská</i>		Zdržanlivosť od mäsa
11.9.	18.00 Paraklis k presvätej Bohorodičke	16.30 +Tamara (r.Čandíková) +panychýda	
So	<i>Zakončenie sviatku Narodenia Presvätej Bohorodičky</i>		
12.9.	18.00 +Marta, Andrej (r.Tkáčová) Moleben k presv. Bohorodičke		
Ne	Nedeľa pred Povýšením - Šestnásta nedeľa po Päťdesiatnici		
13.9.	<i>Pamiatka založenia chrámu svätého vzkriesenia Krista nášho Pána</i>		
	9.15 *za farnosť	11.00	7.30

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete

Od 8.9. teda odo dňa sviatku Narodenia do nedele 13.9. bude v **našom chráme v Čičave** k verejnej účte **vystavená relikvia zo závoja Presvätej Bohorodičky**. Pozývame veriacich k ucteniu si relikvie i k modlitbám v chráme.

15.9. je archieparchiálna púť do Máriapocse do Maďarska.